

vilde man komme op i hundrede Tusinder, ja Millioner. Dette Eksempel er ganske vist sat paa Spidsen, jeg ved godt, at noget saadant vil der ikke blive Tale om, men der kan ikke være Tvivl om, at der ogsaa ude paa Landet vil kunne blive Tale om meget store Indgreb, naar man saaledes uden videre kan fordre et Fredningsomraade indrettet paa en bestemt Maade eller fordre en Udsigt aabnet.

I Forbindelse hermed vil jeg gerne nævne noget andet, nemlig Spørgsmaalet om Fredningsnævnenes og Overnævnets Beføjelse. Som Lovforslaget foreligger, er det jo blevet saaledes, at hvis der er Tale om Færdsselsret, kan disse Nævn ikke endelig bestemme over Udgifterne, men Spørgsmaalet om Udgifternes Afholdelse kommer til Bevilling; men hvis der derimod er Tale om noget saadant som Indretning af Fredningsomraade, Aabning af Udsigter eller overhovedet Fredning af visse Landskaber, er Forholdet dette, at Nævnene kan tage Bestemmelse om Udgifterne, uanset at disse Udgifter kan komme til at andrage meget betydelige Beløb. De paalægger altsaa Staten og Kommunerne at udrede disse Beløb uden videre, og uden at Bevillingsmyndigheden der faar noget at sige. Dette forekommer mig meget betænkeligt fra et Bevillingssynspunkt, og det forekommer mig saa meget mere betænkeligt, som det utvivlsomt vil blive saa og sikkert ogsaa bør blive saa, at Medlemmer af Nævnene ikke vælges efter deres Forstand paa Økonomi, men derimod efter deres Forstand paa og Interesse for Naturen. Det kan gerne være, at alle Medlemmer af et Nævn er Folk med en levende Begejstring for Naturen og derfor er udmærkede Folk til at se Naturens Skønheder og afgøre, hvad der fortjener at bevares, men det er jo muligt, at ingen af dem har nogen særdeles stor økonomisk Sans, og at altsaa de Byrder, der kan blive lagt paa Staten og Kommunerne gennem Nævnenes Virksomhed, kan blive overordentlig store. Jeg kunde meget ønske, at dette blev noget reguleret.

Jeg skal fremdeles som en Ting, jeg synes fortjener nærmere Undersøgelse, nævne det, som ogsaa blev berørt af den ærede foregaaende Taler, det store Apparat, Loven opstiller. Jeg mener, at det burde undersøges, om det ikke kunde simplificeres noget. Endelig mener jeg, at der er adskillige Punkter, hvor det kunde være ønskeligt at underkaste Bestemmelserne et nærmere redaktionelt Gennemsyn. Der er en Række Bestemmelser, som efter min

Mening ikke er saa tydeligt og heldigt redigerede, som de kunde være. Jeg skal ikke fordybe mig deri, men blot nævne et Par enkelte Ting. Jeg skal nævne § 7, hvor der er Tale om, at Fredningsnævnet finder Anledning til at træde i Virksomhed. Jeg tror, at det vilde være praktisk og rigtigt at give nærmere Bestemmelser om, paa hvilken Maade Fredningsnævnet skulde bringes i Virksomhed, navnlig om, hvorledes de Andragender, som blev indgivet til Fredningsnævnet, skulde være nærmere dokumenterede og motiverede, saaledes at der, naar Nævnet skulde optræde, forelaa en fornuftig Basis derfor. Jeg skal endvidere nævne en enkelt Ting i § 19. Der tales der, saaledes som Bestemmelsen er blevet formuleret i Folketinget, om, at Sagerne kan rejses af en Kommunalbestyrelse, og det er jo meget godt, men dernæst af en „Naturfredningsforening eller andre Foreninger med lignende Formaal“. Jeg ved nu ikke, hvorfor det absolut kun skulde være Foreninger, der kunde rejse slige Spørgsmaal. Hvorfor skulde det ikke ogsaa kunne være enkelte Personer? Navnlig ved jeg det ikke, hvis man bliver staaende ved den Formulering af § 19 i øvrigt, som jeg før beskæftigede mig med, den, at der i Almindelighed er Adgang til Fods for alle og enhver til den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. Naar alle og enhver har Adgang til denne Strandbred; saa synes jeg ogsaa, at den, for hvis Adgang der er lagt Hindringer i Vejen, maatte kunne træde op og søge disse Hindringer fjernet ved Nævnets Hjælp. Men vil man have en Garanti — og det kan jo under andre Forudsætninger være overordentlig fornuftigt —, saa synes jeg, at man skulde søge den gjort noget anderledes og navnlig noget snævrere, end den er i § 19. Hvad vil det sige: en Naturfredningsforening eller en anden Forening. Der staaer slet ikke noget om, hvor mange Medlemmer en saadan Forening skal bestaa af, eller hvordan dens Forhold ellers skal være. Følgen bliver derfor, at den Forening, der optræder, kan være en ganske lille Forening, som er dannet netop med dette Formaal for Øje og ellers ikke byder nogen som helst Garanti. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at et Ægtepar paa sine Spadsereture har fundet en Hindring for deres frie Færdsel, som de ønsker at komme over. Saa forsøger de Henvendelse til vedkommende Nævn. Men det gaar ikke, for de er Enkeltpersoner. Hvad er der at gøre ved det? Saa danner de en Forening, hvor de vælger Manden — eller jeg vil